

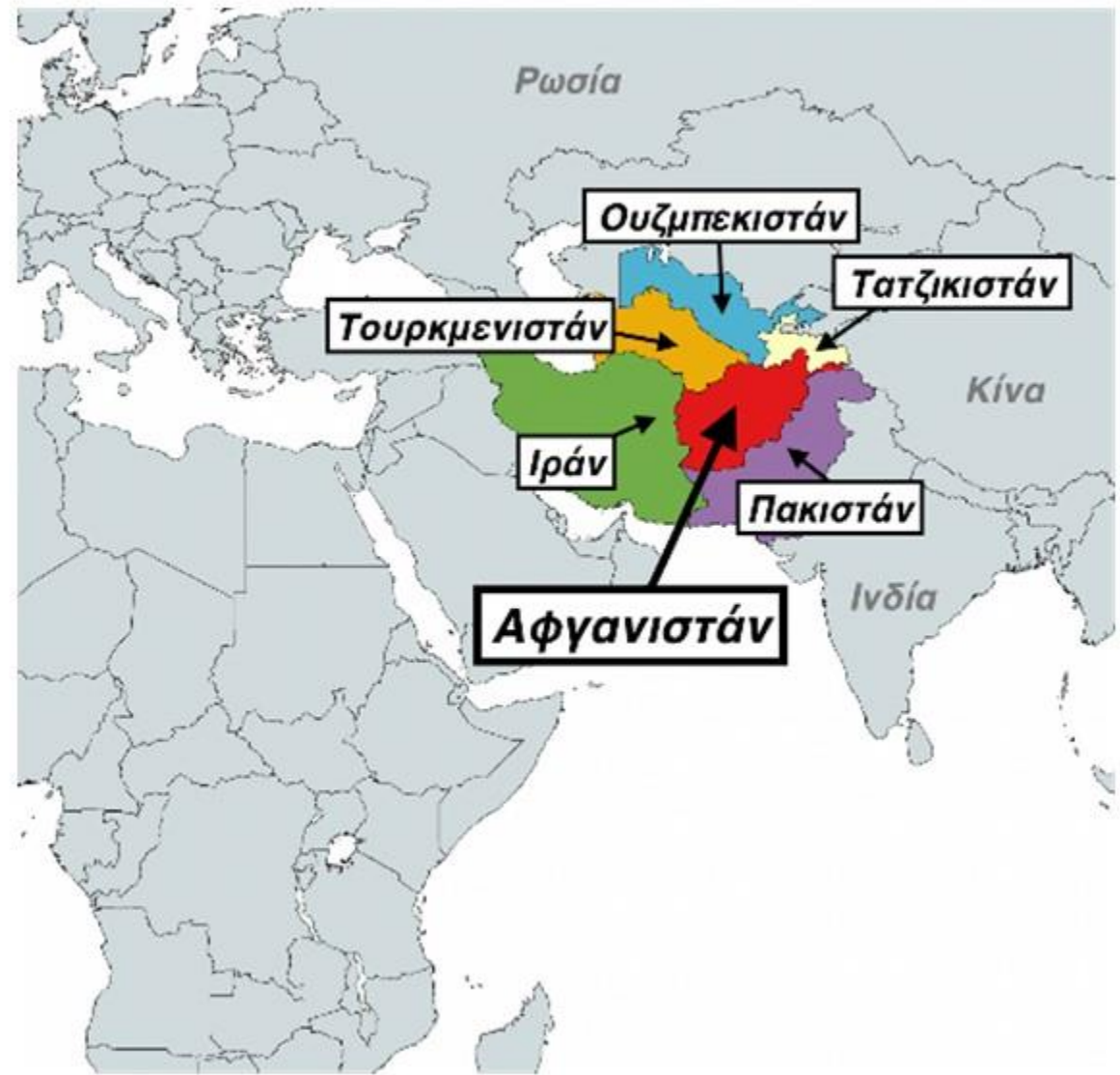

Η βόμβα που έγινε λουλούδι

Γεννήθηκα στο Αφγανιστάν. Το Αφγανιστάν βρίσκεται δίπλα από το Ιράν. Η κουλτούρα εκεί είναι πολύ περίεργη και διαφορετική από όλες τις άλλες χώρες. Σε μια οικογένεια ο άνδρας είναι ο αφέντης του σπιτιού. Έχει όλα τα δικαιώματα, ακόμη και να κτυπάει τη γυναίκα του. Η γυναίκα θεωρείται δούλα των αντρών και ο ρόλος της είναι να υπακούει πάντα τον σύζυγό της χωρίς να αντιδρά, γιατί αν αντιδράσει μπορεί και να τη σκοτώσει.

Όταν γεννήθηκα, η ζωή στο Αφγανιστάν ήταν φυσιολογική. Υπήρχε φτώχεια και πείνα, όμως όλοι ζούσαν ειρηνικά. Ώσπου μια μέρα ξεκίνησε ένας άγριος εμφύλιος πόλεμος μεταξύ των Ταλιμπάν και των Αφγανών. Οι Ταλιμπάν είναι μία τρομοκρατική οργάνωση, η οποία εκπαιδεύεται, για να σκοτώνει ανθρώπους, με σκοπό να κατακτήσει περισσότερες περιοχές. Αποτελείται μόνο από άντρες που δεν φοβούνται και δεν τους νοιάζει να χάσουν τη ζωή τους, κινούνται ομαδικά, φοράνε μαντήλες και κρατάνε όπλα, προκαλώντας τρόμο στους απλούς πολίτες.

Στον πόλεμο αυτόν έλαβε μέρος και ο μπαμπάς μου και κάθε μέρα αγωνιούσα αν θα τα καταφέρει να επιστρέψει στο σπίτι μας.

Μια μέρα, ενώ έπαιζα με τα αδέρφια μου ένας Ταλιμπάν έβγαλε τους γείτονές μας έξω από το σπίτι τους, για να τους σκοτώσει. Όταν το είδα, έτρεξα κοντά τους για να βοηθήσω, αλλά ο Ταλιμπάν με κτύπησε και με τραυμάτισε στο πόδι. Ήμουν σχεδόν πέντε χρονών. Αφού με τραυμάτισε, έφυγε βιαστικά και έτσι οι γείτονές μου σώθηκαν.

Οι γονείς μου αποφάσισαν να μετακομίσουμε στο Ιράν, γιατί εκεί θα ήμασταν πιο ασφαλείς. Την επόμενη μέρα, λοιπόν, από αυτό το συμβάν μπήκαμε στο λεωφορείο, το οποίο ήταν παγιδευμένο με βόμβα. Η βόμβα εξερράγη στο πρόσωπό μου και το μόνο που θυμάμαι είναι να ακούω τον ήχο της πυροσβεστικής και του ασθενοφόρου.

- Όταν ξύπνησα, βρισκόμουν σε ένα νοσοκομείο και δίπλα μου ήταν μόνο ο μπαμπάς μου. Η υπόλοιπη οικογένεια είχε ήδη πάει στο Ιράν. Στο νοσοκομείο οι γιατροί ήθελαν πολλά χρήματα για να με χειρουργήσουν, τα οποία όμως δεν είχαμε. Για τον λόγο αυτό, φύγαμε από εκεί, χωρίς να έχω κάνει τις επεμβάσεις που έπρεπε. Μετά το νοσοκομείο πήγα με τον μπαμπά μου στο Ιράν και βρήκαμε την υπόλοιπη οικογένεια. Μόλις φτάσαμε στο Ιράν, οι γονείς μου μου ανακοίνωσαν ότι θα πάω με έναν «αδελφό» μου, τον οποίο δεν είχα ξαναδεί στη ζωή μου, σε νοσοκομείο στην Αθήνα, για τις εγχειρήσεις που χρειαζόμουν.

Το ταξίδι προς την Αθήνα ξεκίνησε... και σίγουρα δεν ήταν όπως το περίμενα. Περπατούσαμε για ώρες μέχρι που φτάσαμε σε μια ακτή και μπήκαμε σε μια μικρή βαρκούλα. Εκεί ο δήθεν «αδελφός» μου με έσπρωξε και σκίστηκε το φρύδι μου. Επιβιβαστήκαμε στη βάρκα και φτάσαμε μετά από πολλές μέρες στην Αθήνα.

Στην Αθήνα ζούσα σε διάφορες σκηνές και περνούσα πολύ δύσκολα, αφού ο «αδελφός» μου με χτυπούσε πολύ δυνατά με γροθιές και μπουνιές και με είχε δεμένη συνεχώς. Μια μέρα ήρθε μία κοπέλα και μου είπε ότι θα πάω στο νοσοκομείο να δουν το πρόσωπό μου. Στο νοσοκομείο γνώρισα και τους γονείς μου που με έχουν υιοθετήσει. Ζω μαζί τους περίπου επτά χρόνια και έχω άλλες δύο αδελφές. Έχω και ένα σκύλο που τη λένε Melody.

Μέχρι σήμερα έχω κάνει πολλές επεμβάσεις στο πρόσωπό μου που το βοήθησαν, αλλά ακόμη υπάρχουν σημάδια που δεν έχουν γιατρευτεί. Βέβαια έχω ακόμη πολλές επεμβάσεις να κάνω. Ότι κατάφερα ως τώρα, το οφείλω στους γονείς μου. Τους ευχαριστώ πολύ για όλα όσα μου έχουνε προσφέρει.

Ένωσα την ανάγκη να γράψω αυτά τα λόγια για τη ζωή μου για να δώσω ελπίδα και σε άλλα παιδιά που μπορεί να ζούνε ή να ζήσανε δύσκολα. Εύχομαι να σταματήσει κάποτε αυτός ο φρικτός πόλεμος που το μόνο που φέρνει είναι η καταστροφή.

Ζάχρα Γκόμπριελ, Α'3,
Μάρτιος 2023

